

VALLANKUMOUKSEN OPETUKSIA

*Kirjoitettu: artikkeli heinäkuun lopulla,
jälkisanat syyskuun 6 (19) pnä 1917*

*Julkaistu: artikkeli syyskuun 12 ja 13
(elokuun 30 ja 31) pnä 1917*

*„Rabotshi” lehdessä 8. ja 9. numerossa
Allekirjoitus: 8. numerossa N — k o v,
9. numerossa N. L e n i n*

*Jälkisanat — v. 1917 kirjasessa:
N. Lenin. „Vallankumouksen opetuksia”,
kust. „Priboi”*

*Julkaistaan
kirjaisen tekstin mukaan*

Jokainen vallankumous merkitsee jyrkkää murrosta suunnattoman suurten kansanjoukkojen elämässä. Jos tällainen murros ei ole kypsynyt, niin todellista vallankumousta ei voi tapahtua. Ja niin kuin mikä murros tahansa jokaisen ihmisen elämässä opettaa hänelle paljon, panee hänet paljon kestämaan ja kokemaan, samoin vallankumouskin antaa koko kansalle lyhyessä ajassa sisällöltään mitä rikkaimpia ja arvokkaimpia opetuksia.

Vallankumouksen aikana miljoonat ja kymmenet miljoonat ihmiset oppivat joka viikko enemmän kuin tavallista uneliasta elämää viettäessään oppivat vuodessa. Sillä koko kansan elämän jyrkässä murroskohdassa käy erikoisen selvästi ilmi, mihin päämääriin mikin kansanluokka pyrkii, millaisia voimia kullakin on ja millaisin keinoin ne toimivat.

Jokaisen tietoisien työläisen, sotamiehen ja talonpojan on mietittävä tarkkaan Venäjän vallankumouksen opetuksia, eritoten juuri nyt, heinäkuun lopulla, kun on käynyt selväksi, että vallankumouksemme ensimmäinen vaihe on päättynyt epäonnistuneesti.

I

Katsokaamme todellakin, mihin työläisten ja talonpoikain joukot pyrkivät vallankumousta suorittaessaan? Mitä he odottivat vallankumoukselta? Tunnettua on, että he odottivat vapautta, rauhaa, leipää ja maata.

Entä mitä me nyt näemme?

Vapauden asemesta aletaan palauttaa entistä mielivaltaa. Rintamalla otetaan käytäntöön kuolemanrangaistus sotamiehille, talonpoikia asetetaan syytteeseen omavaltaisesta tilanherrojen maiden anastamisesta. Työväenlehtien

kirjapainoja tuhotaan. Työväen sanomalehtiä lakkautetaan ilman oikeuden päätöstä. Bolshevikkeja vangitaan, usein esittämättä edes mitään syytöksiä tai ilmeisesti parhaavien syytösten nojalla.

Tätä vastaan ehkä väitetään, että eihän syytteen nostaminen bolshevikkeja vastaan ole vapauden rikkomista, sillä syytteesen pannaan ainoastaan määrättyjä henkilöitä määrätynlaisten syytteiden nojalla. Mutta tämä vastaväite on ilmeinen ja selvä valhe, sillä kuinka voidaan tuhota kirjapainoja ja lakkauttaa sanomalehtiä joidenkin yksilöiden rikoksien vuoksi, vaikkapa nämä syytteet olisivat todistettujakin ja saaneet oikeuden vahvistuksen. Eri asia olisi, jos hallitus katsoisi lain mukaan rikokselliseksi koko bolshevikkipuolueen, itse bolshevikkien toimintasuunnan, heidän katsomuksensa. Mutta jokainen tietää, että mitään sellaista ei vapaan Venäjän hallitus ole voinut tehdä eikä ole tehnyt.

Bolshevikkeja vastaan esitetyt parjausluontoiset syytökset paljastaa parhaiten se, että tilanherrain ja kapitalistien sanomalehdet herjasivat vimmatusti bolshevikkeja heidän taistelustaan sota vastaan, tilanherroja ja kapitalisteja vastaan ja vaativat avoimesti bolshevikkien vangitsemista ja syytteen nostamista heitä vastaan jo silloin, kun ei vielä ollut keksitty yhtään ainoata syytöstä ainoatakaan bolshevikkia vastaan.

Kansa tahtoo rauhaa. Mutta vapaan Venäjän vallankumouksellinen hallitus on ryhtynyt uudelleen anastus-sotaan niiden samojen salaisten sopimusten pohjalla, jotka entinen tsaari Nikolai II solmi Englannin ja Ranskan kapitalistien kanssa Venäjän kapitalistien harjoittaman vieraiden kansojen ryöstämisen hyväksi. Niin nuo salaiset sopimukset ovat jääneetkin saattamatta julkisuuteen. Vapaan Venäjän hallitus ei ole tarjonnutkaan kaikille kansoille oikeudenmukaista rauhaa, vaan on suoriutunut siitä verukkeilla.

Leipää ei ole. Taas lähenee nälänhätä. Kaikki näkevät, että kapitalistit ja pohatat pettävät julkeasti valtiota sotatarviketoimituksissa (sota maksaa nyt kansalle 50 miljoonaa ruplaa joka päivä), kalliilla hinnoilla he kiskovat ennen kuulumattomia voittoja, mutta elintarvikkeiden tuotannon ja niiden jakelun ottamiseksi työläisten vakavan tilinpidon alaiseksi ei ole tehty kerrassaan mitään. Kapita-

listit käyvät yhä julkeammiksi heittäen työläisiä tehtaantörmästä ulos, ja näin tehdään samaan aikaan, kun kansa kärsii huutavasta tavarapulasta.

Talonpoikain suuri enemmistö on lukuisissa edustajakokouksissa lausunut äänekkäästi ja selvästi julistavansa tilanherrain maanomistuksen epäoikeudenmukaisuudeksi ja ryöstöksi. Mutta hallitus, joka nimittää itseään vallankumoukselliseksi ja kansanvaltaiseksi, on kuukausimäärin vetänyt talonpoikia nenästä ja petkuttanut heitä lupauksilla ja lykkäyksillä. Kuukausimäärin kapitalistit eivät sallineet ministeri Tshernovin julkaista lakia, joka kieltää maan oston ja myynnin. Ja kun tämä laki sitten lopultakin julkaistiin, niin kapitalistit alkoivat iljettävän parjausajohdin Tshernovia vastaan ja jatkavat tätä ajojahtia vieläkin. Hallitus on mennyt niin pitkälle häikäilemättömyydessään tilanherroja puolustaessaan, että se on alkanut asettaa talonpoikia syytteeseen „omavaltaisista” maan ottamisista.

Talonpoikia vedetään nenästä taivuttelemalla heitä odottamaan Perustavaa kokousta. Mutta tämän kokouksen koollekutsumista kapitalistit lykkäävät yhä. Nyt, kun bolshevikkien vaatimuksesta tämä kokous on määrätty kutsuttavaksi koolle syyskuun 30 päivänä, kapitalistit kirkuvat avoimesti, että määräaika on „mahdottoman” lyhyt, ja vaativat Perustavan kokouksen lykkäämistä... Kapitalistien ja tilanherrain puolueen, „kadetti”-puolueen eli „kansanvapauden” puolueen vaikutusvaltaisimmat jäsenet, esimerkiksi Panina, saarnaavat suoraan Perustavan kokouksen koollekutsumisen lykkäämistä sodan loppuun saakka.

Maakysymyksen ratkaisua saadaan odottaa Perustavaan kokoukseen saakka. Perustavaa kokousta saadaan odottaa sodan loppuun. Sodan loppua saadaan odottaa täydelliseen voittoon saakka. Näin siinä käy. Kapitalistit ja tilanherrat, joilla on oma enemmistönsä hallituksessa, tekevät suorastaan pilkkaa talonpojista.

II

Mutta kuinka näin on voinut käydä vapaassa maassa, tsaarivallan kukistamisen jälkeen?

Epävapaassa maassa kansaa hallitsee tsaari ja ryhmä tilanherroja, kapitalisteja ja virkamiehiä, joita ei kukaan ole valinnut.

Vapaassa maassa kansaa hallitsevat vain ne, kenet kansa itse on tuohon tehtävään valinnut. Vaaleissa kansa jakautuu puolueisiin ja tavallisesti jokainen väestöluokka muodostaa oman erityisen puolueensa, esim. tilanherrat, kapitalistit, talonpojat, työläiset kuuluvat eri puolueisiin. Sen vuoksi vapaissa maissa kansan hallinta tapahtuu puolueiden välisen avoimen taistelun ja niiden vapaan keskinäis-sopimuksen avulla.

Tsaarivallan kukistamisen jälkeen, joka tapahtui helmi-kuun 27 päivänä 1917, nelisen kuukautta Venäjää hallittiin vapaana valtiona, nimenomaan vapaasti muodostettujen puolueiden välisen avoimen taistelun ja niiden keskinäisen vapaan sopimuksen avulla. Venäjän vallankumouksen kehityksen ymmärtämiseksi on siis kaikkein välttämättömintä tutkia, mitkä olivat sen tärkeimmät puolueet, minkä luokkien etuja ne puolustivat ja minkälaiset olivat kaikkien näiden puolueiden keskinäissuhteet.

III

Tsaarivallan kukistamisen jälkeen valtiovalta siirtyi ensimmäiselle Väliaikaiselle hallitukselle. Se oli muodostettu porvariston, t.s. kapitalistien edustajista, joihin liittyivät myös tilanherrat. „Kadetti”-puolue, kapitalistien pääpuolue, oli ensi tilalla porvariston valtaapitävänä ja hallituspuolueena.

Vallan joutuminen tämän puolueen käsiin ei ollut suinkaan sattuma, vaikka eivät tietenkään kapitalistit taistelleet tsaarin sotajoukkoja vastaan ja vuodattaneet vertaan vapauden puolesta, vaan sitä tekivät työläiset ja talonpojat, matruusit ja sotamiehet. Kapitalistien puolue sai vallan käsiinsä siksi, että tämän luokan käytettävissä oli rikkauuden, järjestyneisyyden ja tietojen voima. Vuoden 1905 jälkeisenä aikana ja erikoisesti sotavuosina kapitalistien ja niihin läheisesti liittyvien tilanherrojen luokka saavutti Venäjällä suurinta menestystä järjestäytymisen alalla.

Kadettipuolue on aina ollut monarkistinen puolue, niin vuonna 1905 kuin myös vuodesta 1905 vuoteen 1917. Kun kansa oli kukistanut tsaarin hirmuvallan, tämä puolue julisti itsensä tasavaltalaiseksi. Historian kokemus osoittaa, että aina silloin, kun kansa on kukistanut monarkian, kapitalistien puolueet suostuvat olemaan tasavaltalaisia,

kunhan vain saavat säilytetyksi kapitalistien etuoikeudet ja kaikkivallan kansan yli.

Sanoissa kadettipuolue on „kansan vapauden” kannalla. Mutta todellisuudessa se puolustaa kapitalisteja, ja sen puolelle asettuivat heti kaikki tilanherrat, kaikki monarkistit ja kaikki mustasotnialaiset. Sitä todistavat lehdistö ja vaalit. Kaikki porvarilliset sanomalehdet ja koko mustasotnialainen lehdistö alkoivat vallankumouksen jälkeen vetää kadettien kanssa samaa nuottia. Peläten esiintyä avoimesti kaikki monarkistiset puolueet kannattivat vaaleissa, esimerkiksi Pietarissa, kadettipuoluetta.

Saatuun valtiovallan haltuunsa kadetit suuntasivat kaikki ponnistuksensa sen valtaus- ja ryöstösodan jatkamiseen, minkä oli aloittanut tsaari Nikolai II, joka oli solminut salaisia ryöstösopimuksia Englannin ja Ranskan kapitalistien kanssa. Näiden sopimusten mukaan Venäjän kapitalisteille on luvattu antaa, jos sota päättyy voittoon, vallata sekä Konstantinopoli, Galitsia että Armenia y.m. Kansan vaatimukseen kadettien hallitus vastasi vain tyhjiällä lupauksilla ja verukkeilla, lykkäämällä kaikki työläisille ja talonpojille tärkeiden ja välttämättömien asiain ratkaisut Perustavaan kokoukseen, määräämättä sen koollekutsumisaikaa.

Käyttäen hyväkseen vapautta kansa alkoi järjestäytyä itsenäisesti. Työläisten ja talonpoikain, jotka muodostivat Venäjän väestön valtavan enemmistön, pääjärjestönä olivat työläisten, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostot. Näitä Neuvostoja alkoi muodostua jo helmikuun vallankumouksen aikana, ja muutaman viikon kuluessa siitä Neuvostot yhdistivät useimmissa Venäjän suurkaupungeissa ja monissa ujesteissa kaikki työväenluokan ja talonpoikaiston tietoisimmat, edistyneimmät ainekset.

Neuvostot valittiin aivan vapaasti. Neuvostot olivat todellisia kansanjoukkojen, työläisten ja talonpoikain järjestöjä. Neuvostot olivat todellisia kansan valtaenemmistön järjestöjä. Sotilaspukuun puetut työläiset ja talonpojat olivat aseissa.

On itsestään selvää, että Neuvostot olisivat voineet ja niiden olisi pitänyt ottaa koko valtiovalta käsiinsä. Perustavan kokouksen koollekutsumiseen saakka ei valtakunnassa olisi pitänyt olla mitään muuta valtaa kuin Neuvostot. Ainoastaan siinä tapauksessa vallankumouksemme

olisi tullut todella kansan vallankumoukseksi, todella demokraattiseksi vallankumoukseksi. Vain siinä tapauksessa työtätekevät joukot, jotka todella pyrkivät rauhaan, jotka todella eivät ole kiinnostuneita valtaussodasta, olisivat voineet ryhtyä päättäväisesti ja varmasti toteuttamaan käytännössä sellaista politiikkaa, joka olisi tehnyt lopun valtaussodasta ja johtanut rauhaan. Vain siinä tapauksessa työläiset ja talonpojat olisivat voineet taltuttaa kapitalistit, jotka hyötyvät suunnattomia summia „sodasta” ja jotka ovat johtaneet maan rappiotilaan ja nälänhätään. Mutta Neuvostoissa oli vähemmistö edustajista vallankumouksellisten työläisten puolueen kannalla, bolshevikkisocialidemokraattien kannalla, jotka vaativat koko valtiovallan siirtämistä Neuvostoille. Edustajien enemmistö Neuvostoissa oli sen sijaan menshevikki-socialidemokraattien ja eserrien puolueiden kannalla, jotka vastustivat vallan siirtämistä Neuvostoille. Sen asemesta, että porvariston hallitus syrjäytettäisiin ja sen tilalle asetettaisiin Neuvostojen hallitus, nämä puolueet kannattivat porvarillisen hallituksen tukemista ja sen kanssa sopimista, yhteisen hallituksen muodostamista sen kanssa. Tämä kansan enemmistön luottamusta nauttineiden puolueiden, eserrä- ja menshevikkipuolueiden sovittelupolitiikka porvaristoon nähden onkin ollut koko vallankumouksen kehityskulun pääsisältönä näiden vallankumouksen alkamisesta kuluneiden viiden kuukauden aikana.

IV

Tarkastelkaamme ennen kaikkea, miten tapahtui tuo eserrien ja menshevikkien sovittelu porvariston kanssa, ja etsikäämme sitten selitys sille seikalle, että kansan enemmistö uskoutui heidän johdettavakseen.

V

Menshevikkien ja eserrien sovittelupolitiikkaa kapitalisteihin nähden on ilmennyt Venäjän vallankumouksen kaikissa vaiheissa milloin missäkin muodossa.

Aivan vuoden 1917 helmikuun lopussa, heti kun kansa oli voittanut ja tsaarivalta oli kukistettu, kapitalistien

Väliaikaiseen hallitukseen otettiin myös Kerenski „sosialistina”. Todellisuudessa Kerenski ei ole ollut koskaan sosialisti, hän oli vain trudovikki ja „sosialistivallankumoukselliseksi” hän alkoi lukeutua vasta vuoden 1917 maaliskuusta, kun se ei enää ollut vaarallista ja kun siitä oli etua. Pietarin Neuvoston varapuheenjohtajan Kerenskin avulla kapitalistien Väliaikainen hallitus yritti heti sitoa Neuvoston itseensä ja kesyttää sen. Neuvosto, t.s. siellä enemmistönä olleet eserrät ja menshevikit, antoi kesyttää itsensä ja heti kapitalistien Väliaikaisen hallituksen muodostuttua suostui „tukemaan sitä” „mikäli” se täyttää lupauksiaan.

Neuvosto piti itseään Väliaikaisen hallituksen toiminnan tarkastajana ja valvojana. Neuvoston johtajat perustivat niin sanotun „kontaktikomitean”, t.s. toimikunnan pitämään yllä kontaktia, yhteyttä hallitukseen⁶⁹. Tässä kontaktikomiteassa Neuvoston eserräläiset ja menshevistiset johtajat kävivät yhtämittaa neuvotteluja kapitalistien hallituksen kanssa ollen oikeastaan salkuttomien eli epävirallisten ministerien asemassa.

Tällainen tilanne jatkui koko maaliskuun ja melkein koko huhtikuun ajan. Kapitalistit käyttivät hyväkseen viivytystä ja verukkeita pyrkien voittamaan aikaa. Tänä aikana kapitalistien hallitus ei ottanut ainoatakaan vähänkään oleellista askelta vallankumouksen kehittämiseksi. Hallitus ei tehnyt kerrassaan mitään edes suoranaisen, välittömän tehtävänsä täyttämiseksi, Perustavan kokouksen koollekutsumiseksi, ei asettanut kysymystä paikkakunnilla eikä edes muodostanut vielä keskuslautakuntaa kysymystä valmistelemaan. Hallitus piti huolta vain yhdestä seikasta: niiden kansainvälisten ryöstösopimusten salaisesta uudistamisesta, jotka tsaari oli solminut Englannin ja Ranskan kapitalistien kanssa, vallankumouksen jarruttamisesta mitä varovaisimmin ja huomiota herättämättä, luvaten kaikkea, mutta täyttämättä mitään. „Kontaktikomiteassa” menshevikit ja eserrät näyttelivät hölmöjen osaa, joita ruokittiin kauniilla korulauseilla, lupauksilla ja lykkäyksillä huomiosesta huomiseen. Aivan kuin varis tunnetussa sadussa, menshevikit ja eserrät kallistivat korvansa imartelulle, kuuntelivat mielihyvin kapitalistien vakuutuksia, että nämä antavat Neuvostoille suuren arvon eivätkä ota askeltakaan ilman niitä.

Todellisuudessa aika kului, eikä kapitalistien hallitus tehnyt yhtään mitään vallankumouksen hyväksi. Sen sijaan vallankumousta vastaan se ehti tässä ajassa uudistaa salaiset ryöstösopimukset, oikeammin sanoen kelpuuttaa ne ja „elvyttää” yhtä salaisilla lisäneuvotteluilla englantilais-ranskalaisen imperialismin diplomaattien kanssa. Vallankumousta vastaan se ehti tässä ajassa luoda perustan toimivan armeijan kenraalien ja upseerien vastavallankumoukselliselle järjestölle (tai ainakin näiden lähentymiselle toisiinsa). Vallankumousta vastaan se ehti panna alulle teollisuudenharjoittajien ja tehtailijoiden järjestämisen, jotka olivat työläisten painostuksesta pakotettuja tekemään myönnytyksen toisensa jälkeen, mutta samalla olivat alkaneet sabotoida (tärvellä) tuotantoa ja valmistella tuotannon pysäyttämistä, odottaen otollista tilaisuutta sitä varten.

Mutta eturivin työläisten ja talonpoikien järjestäytyminen Neuvostoihin edistyi herkeämättä. Sorrettujen luokkien parhaimmat ainekset tajusivat, että Pietarin Neuvoston kanssa tehdystä sopimuksesta huolimatta, Kerenskin kaunopuheisuudesta huolimatta, „kontaktikomiteasta” huolimatta hallitus pysyy kansan vihollisena, vallankumouksen vihollisena. Joukot tajusivat, että ellei kapitalistien vastarintaa nujerreta, niin rauhan asia, vapauden asia, vallankumouksen asia kärsii kiertämättä tappion. Joukoissa kasvoi kärsimättömyys ja suuttumus.

VI

Se purkautui esiin huhtikuun 20—21 pnä. Liike leimahti luonnonvoimaisesti, kenenkään valmistamatta. Se kohdistui niin jyrkästi hallitusta vastaan, että eräs rykmentti lähti liikkeelle jopa aseistettuna ja saapui Marian palatsille vangitsemaan ministerejä. Kaikille kävi ilmeisen selväksi, ettei hallitus voinut pysyä pystyssä. Neuvostot olisivat voineet ottaa vallan (ja niiden olisi pitänyt se ottaa) kohtamatta minkäänlaista vastarintaa kenenkään taholta. Sen asemesta menshevikit ja eserrät tukivat luhistuvaa kapitalistihallitusta, sovittelupolitiikallaan siihen nähden sotkeutuivat vieläkin pahemmin, ottivat vieläkin kohtalokkaampia askeleita, jotka vievät vallankumousta häviöön.

Vallankumous opettaa kaikkia luokkia niin nopeasti ja perinpohjaisesti, ettei sellaista tunnetta tavallisissa, rauhan

oloissa. Kapitalistit, jotka ovat parhaiten järjestäytyneitä, luokkataistelussa ja politiikassa kokeneimpia, ottivat oppia pikemmin kuin muut. Huomattuaan hallituksen aseman äärimmäisen epävarmaksi he turvautuivat siihen menettelytapaan, jota muiden maiden kapitalistit ovat vuoden 1848 jälkeen käyttäneet useiden vuosikymmenien aikana työläisten petkuttamiseksi, hajottamiseksi ja heikentämiseksi. Tämä menettelytapa on niin sanottu „kokoomushallitus”, t.s. porvaristosta ja sosialismin loikkareista muodostettu yhteinen, yhdistetty ministeristö.

Niissä maissa, missä vapaus ja demokratia ovat olleet kauimmin olemassa vallankumouksellisen työväenliikkeen ohella, Englannissa ja Ranskassa, kapitalistit ovat käyttäneet tätä menettelytapaa monta kertaa ja hyvällä menestyksellä. Kuuluessaan porvarilliseen ministeristöön „sosialistiset” johtajat ovat aina osoittautuneet vain käskyläisiksi, nukeiksi ja verhoiksi kapitalistien käsissä, työläisten pettämisen välineiksi. Venäjän „demokraattiset ja tasavaltalaiset” kapitalistit ottivat käytäntöön juuri tämän menettelytavan. Eserrät ja menshevikit antoivat heti petkuttaa itseään, ja toukokuun 6 päivänä „kokoomus”-ministeristöstä, johon Tshernov, Tsereteli ja kumpp. osallistuivat, tuli tosi.

Eserrä- ja menshevikkipuolueiden hölmöläiset riemuitsivat, kylpien omahyväisinä johtajiensa ministerinmaineen säteissä. Kapitalistit hykertelivät tyytyväisinä käsiään saatuaan „Neuvostojen johtajien” persoonassa itselleen apureita kansaa vastaan, saatuaan niiltä lupauksen tukea „hyökkäystoimia rintamalla”, s.o. jo keskeytyneen imperialistisen ryöstösodan jatkamista. Kapitalistit tiesivät näiden johtajien koko pöyhkeän voimattomuuden, tiesivät, että porvariston lupauksia — tuotannon valvonnasta ja jopa järjestämisestäkin, rauhanpolitiikasta y.m.s. — ei tulla koskaan toteuttamaan.

Ja niin kävikin. Vallankumouksen kehityksen toinen vaihe, toukokuun 6 päivästä kesäkuun 9 tai 18 päivään saakka, todisti täydellisesti kapitalistien laskelman, että eserriä ja menshevikkejä voidaan helposti vetää nenästä.

Sillä aikaa kun Peshehonov ja Skobelev pettivät itseään ja kansaa mahtipontisilla fraaseilla, että kapitalisteilta otetaan nyt heidän liikevoittonsa sataprosenttisesti pois, että heidän „vastarintansa on nujerrettu” j.n.e. —

kapitalistit jatkoivat asemiensä lujittamista. Todellisuudessa kapitalistien taltuttamiseksi ei siihen saakka ollut tehty mitään, ei yhtään mitään. Ministerit sosialismin loikkarien joukosta osoittautuivat olevan puhujakoneita sorrettujen luokkien sokaisemista varten, mutta koko valtion hallintokoneisto jäi tosiasiaassa byrokraatian (virkamiehistön) ja porvariston haltuun. Teollisuusministerin sijainen, surullisen kuuluisuuden saanut Paltshinski oli tämän hallituskoneiston tyypillinen edustaja, joka jarrutti kaikkia niitä toimenpiteitä, jotka oli suunnattu kapitalisteja vastaan. Ministerit jaarittelivat, ja kaikki jäi ennalleen.

Varsinkin ministeri Tsereteliä porvaristo käytti taisteluun vallankumousta vastaan. Hänet lähetettiin „rauhottamaan” Kronstadtia, kun sikäläiset vallankumoukselliset kävivät niin julkeiksi, että uskalsivat panna pois viralta sinne määrätyn komissaarin. Porvaristo aloitti sanomalehdissään tavattoman suuriäänisen, ilkeämielisen ja villin valhe-, panettelu- ja parjauksen kampanjan Kronstadtia vastaan syyttäen sitä pyrkimyksestä „irtautua Venäjästä”, toistaen tätä ja muita sen tapaisia tolkkuttomuuksia tuhansin eri tavoin, pelotellen pikkuporvaristoa ja poroporvareita. Tylsien ja pelästyneiden poroporvariin tyypillinen edustaja Tsereteli tarttui kaikkein „tunnollisimmin” porvarillisen parjauksen onkeen, „löi ja rauhoitti” Kronstadtia kaikkein innokkaimmin, käsittämättä joutuneensa vastavallankumouksellisen porvariston lakeijan virkaan. Kävi siis niin, että hän esiintyi juuri sinä aseena, jonka avulla saatiin aikaan „sopimus” vallankumouksellisen Kronstadtin kanssa siitä, että Kronstadtin komissaaria ei yksinkertaisesti vain määrätä hallituksen taholta, vaan hänet valitaan paikan päällä ja hallitus *vahvistaa* valinnan. Tämän tapaisiin raukkamaisiin myönnötyssopimuksiin tuhlasivat aikansa ministerit, jotka olivat loikanneet sosialismin leiristä porvariston leiriin.

Sinne, minne porvariministerin ei sopinut mennä puolustamaan hallitusta, vallankumouksellisten työläisten eteen tai Neuvostoihin, sinne ilmaantui (oikeammin porvaristo lähetti hänet sinne) „sosialistinen” ministeri Skobelev, Tsereteli, Tshernov j.n.e. ja ajoi tunnollisesti porvariston asiaa, teki kaikkensa puolustaen ministeristöä, kaunisteli kapitalisteja ja petkutti kansaa toistamalla lupauksia,

lupauksia ja lupauksia, neuvoen odottamaan, odottamaan ja odottamaan.

Ministeri Tshernov hieroskeli erikoisesti kauppoja porvarillisten virkaveljiensä kanssa; aivan heinäkuuhun saakka, heinäkuun 3 ja 4 päivän liikehtimisten jälkeen alkaneeseen uuteen „valtapulaan” asti, siihen saakka kun kadetit erosivat hallituksesta, ministeri Tshernov puuhaili kaiken aikaa hyödyllisessä, mielenkiintoisessa, kansan asialle hyvin tärkeässä työssä porvarillisten virkaveljiensä „suostuttelemiseksi”, taivuttaakseen heidät suostumaan vaikkapa edes maiden osto- ja myyntikauppojen kieltämiseen. Tämä kieltö oli mitä juhlallisimmin luvattu talonpojille yleisvenäläisessä talonpoikain edustajakokouksessa (neuvostossa) Pietarissa. Mutta lupaus jäikin vain lupaukseksi. Tshernov ei kyennytäkään toteuttamaan sitä ei touko- eikä kesäkuussa, aina siihen saakka, kunnes heinäkuun 3—4 p:nä alkuvoimaisesti noussut vallankumouksellinen aalto, joka sattui samaan aikaan kuin kadetit erosivat ministeristöstä, teki mahdolliseksi tämän toimenpiteen toteuttamisen. Mutta tämä toimenpide osoittautui nytkin yksinäiseksi ja voimattomaksi saamaan aikaan tuntuva parannusta siinä taistelussa maasta, jota talonpoikaisto kävi tilanherroja vastaan.

Samaan aikaan „vallankumouksellinen demokraatti” Kerenski, sosialistivallankumouksellisten puolueen vasta leivottu jäsen, suoritti rintamalla hyvällä menestyksellä ja loistavasti sitä vastavallankumouksellista, imperialistista tehtävää, imperialistisen sodan, ryöstösodan aloittamista uudelleen, sitä samaa tehtävää, jota kansan vihaama Gutshkov ei kyennyt suorittamaan. Kerenski hurmaantui omasta kaunopuheisuudestaan, imperialistit suitsuttivat hänelle ylistystä, leikitellen kuin shakkinappulalla, häntä mairiteltiin, jumaloitiin, ja kaikki tämä siitä hyvästä, että hän palveli kapitalisteja uskollisesti ja vilpittömästi, kehoittaen „vallankumouksellisia sotajoukkoja” suostumaan jatkamaan uudelleen sotaa, jota käydään tsaari Nikolai II:n ja Englannin ja Ranskan kapitalistien solmimien sopimusten toteuttamiseksi, tarkoituksella, että Venäjän kapitalistit saisivat Konstantinopolin ja Lvovin, Erserumin ja Trapezuntin.

Näin kului Venäjän vallankumouksen toinen vaihe, toukokuun 6 päivästä kesäkuun 9 päivään. Vastavallanku-

mouksellinen porvaristo voimistui ja lujittui „socialististen” ministerien suojaamana ja turvin, se valmisteli hyökkäystä sekä ulkoista vihollista että sisäistä vihollista, s.o. vallankumouksellisia työläisiä vastaan.

VII

Vallankumouksellisten työläisten puolue, bolshevikki-puolue, valmisteli mielenosoitusta Pietarissa kesäkuun 9 päivänä antaakseen joukkojen hillittömästi paisuneen tyytymättömyyden ja suuttumuksen ilmaukselle järjestyneen luonteen. Eserrä- ja menshevikkijohtajat, jotka olivat sotkeutuneet sopimukseen porvariston kanssa ja joita imperialistinen hyökkäyspolitiikka sitoi, joutuivat kauhun valtaan tuntiessaan menettävänsä vaikutuksensa joukoissa. Nousi yleinen ulvonta mielenosoitusta vastaan, ulvonta, joka liitti tällä kertaa vastavallankumoukselliset kadetit yhteen eserrien ja menshevikkien kanssa. Näiden johtamana, heidän kapitalisteihin nähden harjoittamansa sovittepolitiikan tuloksena kävi pikkuporvarillisten joukkojen kääntyminen liittoon vastavallankumouksellisen porvariston kanssa täysin selväksi ja tuli ilmi hämmästyttävän havainnollisesti. Siinä on kesäkuun 9 päivän kriisin historiallinen merkitys, siinä sen luokkaolemus.

Bolshevikit peruuttivat mielenosoituksen, koska he eivät halunneet sillä hetkellä lainkaan johtaa työläisiä hurjanrohkeaan taisteluun yhdistyneitä kadetteja, eserriä ja menshevikkejä vastaan. Mutta näiden viimeksi mainittujen oli pakko määrätä kesäkuun 18 päiväksi yleinen mielenosoitus, säilyttääkseen edes hiukkasen kansan luottamusta. Porvaristo oli haleta raivosta käsittäen tämän aivan oikein pikkuporvarillisten demokraattien horjahdukseksi proletariaatin puoleen ja päätti tehdä tehottomaksi demokratian vaikutuksen aloittamalla hyökkäyksen rintamalla.

Todellakin, kesäkuun 18 päivä toi vallankumouksellisen proletariaatin tunnuksille, bolshevikkien tunnuksille erittäin tuntuvaan voiton Pietarin joukkojen keskuudessa, ja kesäkuun 19 päivänä porvaristo ja bonapartisti * Kerenski

* Bonapartistiksi (nimi johtuu kahden ranskalaisen Bonaparte-keisarin nimestä) sanotaan sellaista hallitusta, joka koettaa näyttää puolueettomalta, käyttäen hyväkseen kapitalistien ja työläisten puolueiden keskenään käymää äärimmäisen kärkevää taistelua. Palvelen todellisuudessa kapitalisteja tällainen hallitus pettää eniten työläisiä lupauksilla ja vähäisillä antipaloilla.

ilmoittivat juhlallisesti nimenomaan kesäkuun 18 päivänä alkaneesta hyökkäyksestä rintamalla.

Hyökkäys merkitsi todellisuudessa ryöstösodan uudelleen alkamista kapitalistien etujen hyväksi vastoin työätekevien suuren enemmistön tahtoa. Tämän vuoksi hyökkäykseen liittyi välttämättä yhdeltä puolen shovinisin jättiläismäinen voimistuminen ja sotilaallisen (ja siis myöskin valtiollisen) vallan siirtyminen bonapartistien sotilasjuntan käsiin ja toisaalta siirtyminen joukkoihin kohdistuvan väkivallan harjoittamiseen, internationalistien vainoamiseen, agitaatiovapauden kieltämiseen, sodan vastustajien vangitsemiseen ja ampumiseen.

Kun toukokuun 6 päivä sitoi eserrät ja menshevikit porvariston sotavankkureihin köydellä, niin kesäkuun 19 päivä kahlehti heidät siihen rautaketjulla kapitalistien palvelijoina.

VIII

Joukkojen kiihtymys ryöstösodan uudelleen alkamisen johdosta kasvoi luonnollisesti vielä entistä nopeammin ja voimakkaammin. Heinäkuun 3—4 pnä joukkojen suuttumus purkautui esiin, tapahtui purkaus, jota bolshevikit yrittivät pidättää ja jolle heidän oli tietysti pyrittävä antamaan mitä järjestynein muoto.

Eserrät ja menshevikit, nuo herransa kahlehtimat porvariston orjat, suostuivat kaikkeen: taantumuksellisen sotaväen tuomiseen Pietariin, kuolemanrangaistuksen ottamiseen jälleen käytäntöön, työläisten ja vallankumouksellisten sotajoukkojen aseistariisumiseen, vangitsemisiin ja vainoihin, sanomalehtien lakkauttamisiin ilman oikeuden päätöstä. Valta, jota hallituksessa ollut porvaristo ei kyennyt ottamaan kokonaan käsiinsä ja jota Neuvostot eivät halunneet ottaa, tämä valta luisui sotilasjuntan, bonapartistien käsiin, jota kadetit ja mustasotnialaiset, tilanherrat ja kapitalistit tukivat tietenkin täydellisesti.

Porras portaalta. Astuttuaan porvaristoon nähden harjoitettavan sovittelupolitiikan kaltevalle pinnalle eserrät ja menshevikit luisuivat vastustamattomasti yhä alemmaksi aivan pohjaan saakka. Helmikuun 28 pnä he lupasivat Pietarin Neuvostossa ehdollisen tukensa porvarilliselle hallitukselle. Toukokuun 6 pnä he pelastivat sen romahdukselta

ja antoivat tehdä itsestään sen palvelijoita ja puolustajia suostuen hyökkäykseen rintamalla. Kesäkuun 9 pnä he yhtyivät vastavallankumoukselliseen porvaristoon rai-voisassa viha-, valhe- ja parjaukskampanjassa vallankumouksellista proletariaattia vastaan. Kesäkuun 19 pnä he hyväksyivät ryöstösodan uudelleen aloittamisen. Heinäkuun 3 pnä he suostuivat taantumuksellisen sotaväen kutsumiseen: alkoi hallitusvallan lopullinen luovuttaminen bonapartisteille. Porras portaalta.

Eserrä- ja menshevikkipuolueiden näin häpeällinen fi-naali ei ole suinkaan sattuma, vaan Euroopan kokemuksen moneen kertaan todistama tulos pikkuisäntien, pikkuporvariston taloudellisesta asemasta.

IX

Jokainen on tietysti nähnyt, miten pikkuisännät ponnistelevat kaikin voimin „päästäkseen ihmisten kirjoille”, oikeiden isäntien joukkoon, kohotakseen „vahvan” isännän asemaan, porvariston asemaan. Niin kauan kuin kapitalismi vallitsee, ei pikkuisännillä ole muuta ulospääsyä kuin joko nousta itse kapitalistien asemaan (mutta se onnistuu parhaimmassa tapauksessa vain yhdelle pikkuisännälle sadasta) tahi joutua köyhtyneen pikkuisännän asemaan, puoliproletaariksi ja sitten proletaariksi. Samoin politiikasakin: pikkuporvarillinen demokratia, erikoisesti sen johtajat, laahustaa porvariston perässä. Pikkuporvarillisen demokratian johtajat lohduttelevat joukkojaan lupauksilla ja vakuutuksilla, että sovittelu suurkapitalistien kanssa on mahdollista, — ja parhaimmassa tapauksessa he saavat kapitalisteilta vähäisiä myönnytyksiä aivan lyhyeksi ajaksi työtätekevien joukkojen pientä kermakerrosta varten, mutta kaikessa, mikä on ratkaisevaa ja tärkeää, pikkuporvarilliset demokraatit ovat osoittautuneet laahustavan aina porvariston perässä, sen voimattomana lisäkkeenä, finanssikuninkaiden kuuliaisena aseena. Englannin ja Ranskan kokemukset ovat useita kertoja todistaneet sen.

Venäjän vallankumouksen kokemus, kun tapahtumat kehittyivät tavattoman nopeasti erikoisesti imperialistisen sodan ja sen synnyttämän mitä syvimmän kriisin vaikutuksesta, tämä kokemus vuoden 1917 helmikuusta heinäkuuhun on verrattoman selvästi ja havainnollisesti todis-

tanut oikeaksi vanhan marxilaisen totuuden pikkuporvariston aseman häilyväisyydestä.

Venäjän vallankumouksen opetus on seuraava: työtätekevillä joukoilla ei ole muuta pelastusta sodan ja nälän rautaisista pihdeistä, tilanherrain ja kapitalistien orjuudesta kuin tehdä täydellinen pesäero eserrä- ja menshevikki-puolueista, oppia ymmärtämään selvästi niiden petturi-isuus, kieltäytyä kaikista sovitteluista porvariston kanssa, siirtyä päättäväisesti vallankumouksellisten työläisten puolelle. Vain vallankumoukselliset työläiset pystyvät, jos köyhät talonpojat tukevat heitä, murtamaan kapitalistien vastarinnan, johtamaan kansaa maan valtaamiseen ilman lunastusmaksua, täydelliseen vapauteen, voittoon nälästä, voittoon sodasta, oikeudenmukaiseen ja kestäväan rauhaan.

JÄLKILAUSE

Tämä artikkeli, kuten tekstistä näkyy, on kirjoitettu heinäkuun lopulla.

Vallankumouksen historia elokuun ajalta on täydellisesti todistanut oikeaksi sen, mitä artikkelissa sanotaan. Sitten Kornilovin kapina elokuun lopussa aiheutti vallankumouksessa uuden käänteen osoittaen havainnollisesti koko kansalle, että kadetit liitossa vastavallankumouksellisten kenraalien kanssa pyrkivät hajottamaan Neuvostot ja palauttamaan monarkian. Kuinka voimakkaaksi tämä vallankumouksen uusi käänne muodostuu, onnistuuko sen tehdä loppu turmiollisesta sovittelupolitiikasta porvaristoon nähden,— sen osoittaa lähitulevaisuus...

N. Lenin

Syyskuun 6 pnä 1917.
